

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/296/2019
Identifikačné číslo spisu: 2511207857
Dátum vydania rozhodnutia: 15.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2511207857.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. E., nar. XX. mája XXXX, bývajúceho v H., U. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Tomášom Klieštencom, advokátom so sídlom v Piešťanoch, M. Waltariho 7, proti žalovaným 1/ O.. Q. E., nar. XX. apríla XXXX, bývajúcemu v H., U. XXXX/XX, 2/ O.. D. E., nar. XX. mája XXXX, bývajúcemu v T. XXX/XXX, 3/ O.. D. E., nar. X. I. XXXX, bývajúcemu v P. nad R. XXX, H. a 4/ E. E., nar. 1. novembra XXXX, bývajúcej v U. J., T. XXX, zastúpeným Mgr. Rastislavom Munkom, PhD., advokátom so sídlom v Bratislave, Strojnícka 97, o zaplatenie 10.314,08 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 10C/118/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. mája 2019 sp. zn. 9Co/277/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ až 4/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 23. marca 2018 č. k. 10C/118/2011-330 vo výroku I. uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 179,36 € spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 179,36 € od 26. mája 2011 až do zaplatenia, vo výroku II. uložil žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 179,36 € spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 179,36 € od 26. mája 2011 až do zaplatenia, vo výroku III. uložil žalovanému 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 179,36 € spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 179,36 € od 26. mája 2011 až do zaplatenia, vo výroku IV. uložil žalovanej 4/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 179,36 € spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 179,36 € od 26. mája 2011 až do zaplatenia, vo výroku V. zamietol žalobu v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 9.596,64 € s príslušenstvom a vo výroku VI. priznal žalovaným 1/ až v 4/ spoločný a nerozdielny nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 88,34 %.

1.1. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím § 562, § 566 ods. 1 a 2, § 116 ods. 1 a 2 zákona č. 141/1950 Zb. Občianskeho zákonníka, § 135a ods. 1 a 2, § 134 ods. 1, 3, 4, § 457,

§ 451 ods. 1 a 2, § 39, § 48 ods. 1 a 2, § 499, § 500 ods. 1, § 502 ods. 1 a 2, § 503, § 508, § 588, § 597 ods. 1 a 2, § 598, § 599 ods. 1 a 2, § 583, § 600, § 879 ods. 1, § 417 ods. 1, § 420 ods. 1, 3, § 424, § 441, § 100 ods. 1, 2, 3, § 101, § 106 ods. 1 a 2, § 107 ods. 1 a 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 140/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

1.2. Súd mal za preukázané, že žalovaní 1/ až 4/ (ďalej spolu aj „žalovaní“) boli titulom osvedčenia o vydržaní zapísaní do katastra nehnuteľností ako podieloví spoluvlastníci pozemku, ktorý následne na základe kúpnej zmluvy z 24. septembra 2002 od nich získal žalobca za kúpnu cenu 21.613,- Sk (717,42 €). Žalobca bol následne zapísaný do katastra nehnuteľností ako výlučný vlastník predmetného pozemku. Rímskokatolícka cirkev, farnosť U. J. (ďalej aj „cirkev“) podala proti žalobcovi žalobu o určenie vlastníckeho práva k predmetnému pozemku, ktorú rozšírila o povinnosť žalobcu vypratať predmetný pozemok. Cirkev bola v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 4C/23/2008 úspešná; bolo určené, že vlastníkom spornej nehnuteľnosti je ona, bola žalovanému (teraz žalobcovi) uložená povinnosť vypratať túto nehnuteľnosť a uhradiť cirkvi trovy konania. Toto rozhodnutie bolo v konaní vedenom pod sp. zn. 4Co/229/2008 potvrdené Krajským súdom v Trenčíne. Dovolanie žalovaného proti odvolaciemu rozhodnutiu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cdo/285/2009 odmietol.

1.3. Predmetom žaloby proti žalovaným bolo potom ich bezdôvodné obohatenie resp. škoda, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku odkúpenia spornej nehnuteľnosti od žalovaných.

1.4. Prvostupňový súd žalobe ako skutkovo a právne dôvodnej vyhovel v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške kúpnej ceny, a každého zo žalovaných zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu zodpovedajúcu pomernej časti kúpnej ceny, ktorú podľa zmluvy prevzal každý zo žalovaných. Popri nároku na vrátenie zaplatenej kúpnej ceny z neplatnej zmluvy, t.j. titulom bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu, vzniklo žalobcovi aj právo na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania. Keďže k bezdôvodnému obohateniu došlo okamihom uzavretia absolútne neplatnej kúpnej zmluvy, žalovaní sa dostali do omeškania s vrátením kúpnej ceny už dňom bezprostredne nasledujúcim po dni uzavretia kúpnej zmluvy, t. j. dňom 25. septembra 2002, kedy zákonná výška úrokov z omeškania bola 16,50 % ročne z dlžnej sumy od prvého dňa omeškania až do zaplatenia. Nakoľko žalobca sa domáhal zaplatenia úrokov z omeškania od neskoršieho dátumu a v nižšej výške, súd žalobe v tejto časti vyhovel (výroky I. až IV.).

1.5. V časti o zaplatenie sumy 9.596,64 € s príslušenstvom, pozostávajúcej z nákladov súdneho konania žalobcu s cirkvou v celkovej sume 7.605,02 € a z nákladov inžinierskej činnosti v sume 1.991,64 €, súd žalobu ako skutkovo a právne nedôvodnú zamietol (výrok V.).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. mája 2019 sp. zn. 9Co/277/2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch V. a VI. potvrdil a žalovaným priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie ako i jeho právnym posúdením veci [§ 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)].

2.1. Odvolateľ namietal skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nedôvodne odklonil od predbežného právneho posúdenia veci. Odvolací súd poukázal na to, že hoci je súd povinný v zmysle 181 ods. 2 CSP [predtým § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)] sporovým stranám uviesť predbežné právne posúdenie veci, ide o právny názor súdu, ktorý je predbežného charakteru, pričom zo samotnej predbežnosti vyplýva, že sa nejedná o záväzný právny názor, ale o právny názor, ktorý je súd oprávnený zmeniť v priebehu konania po vykonaní dôkazov, resp. po vykonaní zatiaľ nevykonaných dôkazov. V predmetnom súdnom spore došlo práve k vyššie uvedenej situácii, kedy súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania a prednesov strán zmenil svoje právne posúdenie veci. Zároveň je bežné, že počas konania môže dôjsť k zmene zákonného sudcu a nový zákonný sudca nie je nijako viazaný predbežne vysloveným právnym názorom predchádzajúceho zákonného sudcu. Účelom vyslovenia predbežného právneho posúdenia je teda sporovým stranám umožniť predniesť všetky skutkové či právne argumenty, ktoré sa na danú vec vzťahujú. V prejednávanej spore bol takýto postup dodržaný. Napriek zmene vysloveného predbežného právneho posúdenia obe sporové strany mali dostatočný priestor predniesť všetky skutkové či právne argumenty, mali priestor navrhnúť dôkazy a reagovať na všetky tvrdenia protistrany.

2.2. Žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzoval od svojej účasti v spore o určenie vlastníckeho

práva k predmetnej nehnuteľnosti s tretím subjektom a s tým súvisiacimi nákladmi spojenými s neúspechom v tomto spore. Podľa názoru odvolacieho súdu základným predpokladom, ktorý by zakladal zodpovednosť žalovaných za náhradu škody vo vzťahu k žalobcovi, je protiprávny úkon žalovaných, ktorý však preukázaný nebol. Rovnako nebola preukázaná priama a bezprostredná príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovaných. Na jednej strane síce možno konštatovať, že nebyť neplatného prevodu vlastníctva k nehnuteľnosti zo žalovaných na žalobcu, žalobca by nebol vystavený súdному sporu, ktorý prehral a s ktorým mu vznikli náklady, toto však nezakladá priamu a bezprostrednú, ale len nepriamu a sprostredkovanú príčinnú súvislosť. Po tom, ako sa žalobca stal vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, stal sa „pánom“ tejto veci a bolo len a len na ňom, ako k tomuto sporu pristúpi. Nič mu nebránilo uznať nárok žalobcu (tretieho subjektu domáhajúceho sa určenia vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti), akceptovať stratu vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti a od žalovaných sa následne domáhať vrátenia kúpnej ceny. Pokiaľ sa rozhodol v spore pokračovať a iniciovať odvolacie a následne aj dovolacie konanie, bolo to len jeho vlastné rozhodnutie s vlastnou zodpovednosťou za výsledok konania, bez akejkoľvek zodpovednosti žalovaných. Je pritom úplne právne bezvýznamné, či ho žalovaní podporovali v tomto konaní, resp. či ho uisťovali o jeho práve, v konečnom dôsledku išlo len o zodpovednosť žalobcu.

2.3. Rovnako bola nedôvodná argumentácia žalobcu, ktorý svoj nárok na náhradu škody odvodzoval od úmyselného konania žalovaných proti dobrým mravom v zmysle § 424 OZ. Odvolací súd poukázal na judikatúru prax českého najvyššieho súdu (25Cdo/3834/2010, 23Cdo/951/2011, 33Cdo/1213/2006, 3Cdon/69/96) a uviedol, že podľa žalobcu mal základ takéhoto úmyselného konania spočívať v tom, že žalovaní si nechali vydržať nehnuteľnosť, o ktorej museli vedieť, že im nepatrí a následne ju predali žalobcovi. Podľa odvolacieho súdu konanie žalovaných nemožno považovať za úmyselné konanie proti dobrým mravom, nakoľko žalovaní len využili aktuálne platnú právnu úpravu a za splnenia zákonných podmienok dosiahli zápis vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti v ich prospech. Inštitút vydržania bol pomerne častým a bežným spôsobom, vychádzajúc z nedostatočnej evidencie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v minulosti. Rovnako boli pomerne časté a bežné spory o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, predmetom ktorých bola spornosť vydržania. Preto ak žalovaní v roku 1997 na základe notárskej zápisnice a následného katastrálneho konania dosiahli zapísanie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností, takýmto konaním sledovali len vlastný prospech a z ničoho nemožno vyvodiť, že by tým sledovali poškodenie iného. Pričom vo vzťahu k takémuto konaniu by mohol byť poškodený dotknutý vlastník predmetnej nehnuteľnosti a nie žalobca. Ak potom následne v roku 2002 (t.j. po 5 rokoch) došlo medzi sporovými stranami k uzavretiu kúpnej zmluvy, keď nikto nerozporoval vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti, nemožno z ničoho vyvodiť, že prevod vlastníctva žalovaných na žalobcu napĺňa znaky úmyselného konania proti dobrým mravom. Žalovaní získali kúpnu cenu a žalobca získal vlastníctvo nehnuteľnosti, nebol tu preukázaný žiaden úmysel poškodiť iného.

2.4. Pokiaľ žalobca preukazoval úmyselné konanie proti dobrým mravom tým, že žalovaní mu počas konania ponúkli uhradenie časti škody vo výške 4.747 €, žalovaní dôvodne argumentovali, že tým nijako nedošlo k uznaniu zodpovednosti žalovaných (ako tvrdí žalobca). Žalovaní jednoznačne vo svojom liste uviedli, že neuznávajú ani nárok na vrátenie kúpnej ceny a neuznávajú ani nárok na náhradu škody, ale len za účelom zachovania dobrých rodinných vzťahov ponúkli žalobcovi určitú sumu peňazí. Rovnako ani ochota žalovaných plniť povinnosť uloženú napadnutým rozsudkom vo výrokoch I. až IV. nijako nepreukazovala žalobcom tvrdené nedobromyseľné konanie. Žalovaní sa podľa svojho vyjadrenia po rozhodnutí súdu rozhodli rešpektovať rozhodnutie súdu, aj keď žalovaní neuznávajú ani nárok na vrátenie kúpnej ceny ani nárok na náhradu škody, svojím konaním chceli ukázať určitú ústretovosť.

2.5. Vzhľadom na to, že v spore nebolo preukázané, že žalobcovi vzniklo voči žalovaným právo na náhradu škody, bolo nadbytočným skúmať, či došlo alebo nedošlo k premlčaniu tohto práva, nakoľko základnou podmienkou posúdenia premlčania je existencia práva, ktoré podlieha premlčaniu, uzavrel odvolací súd.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Navrhol, aby najvyšší súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zmenil a zaviazal žalovaných zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu vo výške 9.596,64 € spolu s 9,25 % úrokom z omeškania od 26. mája 2011 a trovy konania v celom rozsahu.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP žalobca namietal, že

(i) v priebehu prvostupňového konania došlo zo strany dvoch vec posudzujúcich sudcov k podaniu rôzneho predbežného právneho názoru podľa § 118 ods. 2 OSP, čím došlo k porušeniu zásady právnej istoty a princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia,

(ii) odvolacie rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keďže sa odvolací súd nezaoberal viacerými jeho odvolacími dôvodmi,

(iii) prvostupňový súd svojvoľne zaviazal žalovaných zaplatiť kúpnu cenu po častiach - každého 1 požadovanej sumy, hoci žalobca žiadal jej úhradu od všetkých žalovaných spoločne a nerozdielne.

3.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím (i prvostupňovým) súdom, keď konštatoval, že

(i) neboli preukázané predpoklady občianskoprávnej zodpovednosti za vznik škody, a to protiprávny úkon a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou. Odvolací súd sa pri riešení tejto otázky - podľa názoru žalobcu - odchýlil od rozhodnutí NS ČSR sp. zn. 5Cz/39/1965 a NS ČR sp. zn. 25Cdo/818/2005 a

(ii) v danom prípade nebol preukázaný výkon práv a povinností žalovaných v rozpore s dobrými mravmi, ani úmyselné konanie žalovaných proti dobrým mravom. Odvolací súd sa pri riešení tejto otázky - podľa názoru žalobcu - odchýlil od rozhodnutí NS ČR sp. zn. 23Cdo/2060/1998 a sp. zn. 22Cdo/871/2000

3.3. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalobca namietal, „že Napadnutý rozsudok závisel od vyriešenia procesnej právnej otázky (zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu - Čl. 5 Civilného sporového poriadku), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“. Žalobca predmetnú námietku odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyplývalo, že konanie a správanie sa žalovaných nieslo znaky zjavného zneužitia práva z ich strany, a preto mu zo strany súdu nemala byť poskytnutá právna a súdna ochrana.

4. Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že žalovaní vykonali protiprávny úkon a ani žalobca v dovolaní v tomto ohľade neuvádza žiadne dôkazy. V ďalšom - v zhode s už vyslovenými názormi nižších súdov a ich (žalovaných) argumentácie v priebehu súdneho konania - polemizovali a nesúhlasili s ďalšími dovolacími námietkami žalobcu. Navrhli, aby najvyšší súd dovolanie zamietol.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba ako neprípustné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

7. V zmysle § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7.2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na

neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integračnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

7.3. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

7.4. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

8. Žalobca v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP vyčítal nižším súdom viaceré vady (bod 3.1.). Najskôr uviedol, že v priebehu prvostupňového konania došlo zo strany dvoch vec posudzujúcich sudcov k podaniu rôzneho predbežného právneho názoru podľa § 118 ods. 2 OSP, čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu zásady právnej istoty a princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia [bod 3.1. (i)].

8.1. Odvolací súd k uvedenej námietke zmätočnosti žalobcu uviedol, že hoci bol prvostupňový súd povinný v zmysle 181 ods. 2 CSP (predtým § 118 ods. 2 OSP) sporovým stranám uviesť predbežné právne posúdenie vecí, ide o právny názor súdu, ktorý je predbežného charakteru, pričom zo samotnej predbežnosti vyplýva, že sa nejedná o záväzný právny názor, ale o právny názor, ktorý je súd oprávnený zmeniť v priebehu konania po vykonaní dôkazov, resp. po vykonaní zatiaľ nevykonaných dôkazov. Ďalej uviedol, že v predmetnom súdnom spore došlo práve k vyššie uvedenej situácii, kedy súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania a prednesov strán zmenil svoje právne posúdenie vecí. Zároveň je bežné, že počas konania môže dôjsť k zmene zákonného sudcu a nový zákonný sudca nie je nijako viazaný predbežne vysloveným právnym názorom predchádzajúceho zákonného sudcu. Účelom vyslovenia predbežného právneho posúdenia bolo teda sporovým stranám umožniť predniesť všetky skutkové či právne argumenty, ktoré sa na danú vec vzťahujú. V prejednávanom spore bol podľa názoru odvolacieho súdu takýto postup dodržaný. Napriek zmene vysloveného predbežného právneho posúdenia obe sporové strany mali dostatočný priestor predniesť všetky skutkové či právne argumenty, mali priestor navrhnúť dôkazy a reagovať na všetky tvrdenia protistrany, uzavrel odvolací súd (pozri bod 2.1.).

8.2. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/89/2017 už uviedol, že „[u]stanovenie § 118 ods. 2 O.s.p. ukladalo súdu povinnosť oboznámiť účastníkov konania ... na pojednávaní s predbežným zhrnutím sporných a nesporných skutkových okolností a tiež s predbežným náhľadom súdu na to, ktoré z navrhnutých dôkazov treba vykonať a ktoré vykonané nebudú. Uvedené ustanovenie nezakotvovalo povinnosť súdu oboznámiť strany sporu s predbežným právnym názorom súdu na vec. Upravovalo len postup súdu pri vedení pojednávania a týkalo sa výlučne skutkových okolností, resp. potreby ďalšieho dokazovania a jeho zamerania. Stranám sporu sa tým mala vytvoriť možnosť, aby tomu, s čím ich oboznámil súd, prispôbili ich ďalší procesný postup v konaní. Porušenie tohto ustanovenia ale žiadnym spôsobom nelimitovalo strany sporu pri realizácii ich procesných práv (napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy, atď.), preto jeho nerešpektovanie nezakladalo procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/294/2014, 3Cdo/3/2016, 4Cdo/167/2012, 5Cdo/211/2013, 5Cdo/161/2014, 6Cdo/134/2010, 8Cdo/935/2015 a mnohé ďalšie)". K podobným záverom dospel najvyšší súd aj vo veci sp. zn. 3Cdo/1376/2015.

8.3. Vzhľadom na vyššie uvedené, s ktorými závermi odvolacieho súdu i označenej ustálenej praxe dovolacieho súdu sa najvyšší súd zhoduje, žalobcom namietaným procesným postupom [body 3.1.(i) a 8] preto nemohlo dôjsť k procesnej vade konania uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

9. Žalobca ďalej tvrdil, že odvolacie rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keďže sa odvolací súd nezaoberal viacerými jeho odvolacími dôvodmi [bod 3.1.(ii)].

9.1. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku". Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/) nevidí dôvod sa odkloniť.

9.2. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu". Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém", ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009).

9.3. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9.4. Najvyšší súd preskúmal celý spis a konanie pred súdmi oboch inšancií. Súdy oboch inšancií riadne zistili skutkový stav vecí, primerane vysvetlili, aké právne predpisy pre posúdenie vecí použili, vysvetlili, akými právnymi úvahami sa spravovali a dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia tak, aby neboli pochybnosti o právnom posúdení. Teda dovolací argument, že rozhodnutie je nepreskúmateľné a

zmätočné, nepovažuje dovolací súd za dôvodný.

9.5. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobcom namietaným procesným postupom [body 3.1.(ii) a 9] preto nemohlo dôjsť k procesnej vade konania uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

10. Žalobca nakoniec namietal, že prvostupňový súd svojvoľne zaviazal žalovaných zaplatiť kúpnu cenu po častiach - každého 1 požadovanej sumy, hoci (žalobca) žiadal jej úhradu od všetkých žalovaných spoločne a nerozdielne [bod 3.1.(iii)].

10.1. Uvedená námietka sa dotýka výrokov I. až IV. prvostupňového rozsudku, ktoré výroky neboli predmetom podaného odvolania žalobcom, ani odvolacieho konania a odvolacieho rozhodovania. Žalobca totiž podal odvolanie (iba) proti výroku V. a VI. prvostupňového rozsudku. Prvostupňové rozhodnutie sa v tejto časti stalo právoplatným bez vplyvu na prebiehajúce odvolacie konanie. Navyše žalobcom namietaná argumentácia v tejto časti nesúvisí so „zmätočnosťou“, ale s „nesprávnym právnym posúdením veci“, ktoré právne posúdenie veci nie je možné podrobiť dovolaciemu prieskumu v režime dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

10.2. Vzhľadom na uvedené žalobcom namietaným postupom [body 3.1.(iii) a 9] preto nemohlo dôjsť k procesnej vade konania uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

11. Žalobca v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva (aj) z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V tejto súvislosti nesúhlasil s právnym názorom odvolacieho súdu, že neboli preukázané predpoklady občianskoprávnej zodpovednosti za vznik škody (protiprávny úkon a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou), ani výkon práv a povinností žalovaných v rozpore s dobrými mravmi, či úmyselné konanie žalovaných proti dobrým mravom (bod 3.2.). Odvolací súd sa mal pri riešení týchto otázok odkloniť od rozhodnutí NS ČSR sp. zn. 5Cz/39/1965 a NS ČR sp. zn. 25Cdo/818/2005, sp. zn. 23Cdo/2060/1998 a sp. zn. 22Cdo/871/2000.

11.1. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

11.2. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

11.3. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

11.4. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

11.5. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí resp. nesprávne označí ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky. V opačnom prípade by

uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števíček M., Fícová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/28/2017).

11.6. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Výchádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pritom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu.

11.7. Dovolací súd ďalej uvádza, že pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (pozri § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pozn.) definuje judikát R 71/2018 tak, že doň patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

11.8. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu teda „de lege lata“ nepatria rozhodnutia ústavného súdu, krajských súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky ani Európskeho súdu pre ľudské práva (3Cdo/6/2017, 3Cdo/165/2018, 6Cdo/79/2017). Pokiaľ sa riešenie určitej právnej otázky odvolacím súdom prípadne odkloní od právnych záverov prijatých týmito súdmi, nemôže ísť o odklon relevantný v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

11.9. Judikátorným kritériám súdnej praxe v okolnostiach danej veci formálne zodpovedá (len) žalobcom uvedené rozhodnutie NS ČSR sp. zn. 5Cz/39/1965; ostatné rozhodnutia českého najvyššieho súdu nepredstavujú zákonom požadovanú „ustálenú prax dovolacieho súdu“.

11.10. Z obsahu rozhodnutia NS ČSR sp. zn. 5Cz/39/1965 však vyplýva, a toto akcentoval aj dovolateľ, že dôvodom vzniku škody môže byť v konkrétnom prípade viac príčin. V takom prípade treba zistiť, či medzi nimi nie je príčina hlavná (rozhodujúca), ktorá viedla k vzniku škody, pričom ostatné mali len pridružený charakter. Posúdenie, ktoré príčiny sú hlavné a ktoré sú podružné, je vecou hodnotenia všetkých okolností konkrétneho prípadu. Ak je protiprávny úkon jednou z príčin skutočne vzniknutej škody, a to jednou z hlavných príčin, je daná príčinná súvislosť medzi ním a vzniknutou škodou. Predmetné - žalobcom označené rozhodnutie sp. zn. 5Cz/39/1965 bolo predovšetkým založené na iných skutkových a právnych súvislostiach, pričom nosný záver posolstva vyplývajúceho z tohto rozhodnutia spočíva v tom, že posúdenie, ktoré príčiny sú hlavné a ktoré sú podružné, je vecou hodnotenia všetkých skutkových (teda nie právnych, pozn.) okolností konkrétneho prípadu. V tomto ohľade sa odvolací súd neodklonil od uvedeného rozhodnutia, ale naopak vychádzal (aj) z neho, keď uviedol, že «[n]a jednej strane síce možno konštatovať, že nebyť neplatného prevodu vlastníctva k nehnuteľnosti zo žalovaných na žalobcu, žalobca by nebol vystavený súdnemu sporu, ktorý prehral a s ktorým mu vznikli náklady, toto však nezakladá priamu a bezprostrednú, ale len nepriamu a sprostredkovanú príčinnú súvislosť. Po tom, ako sa žalobca stal vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, stal sa „pánom“ tejto veci a bolo len a len na ňom, ako k tomuto sporu pristúpi. Nič mu nebránilo uznať nárok žalobcu (tretieho subjektu domáhajúceho sa určenia vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti), akceptovať stratu vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti a od žalovaných sa následne domáhať vrátenia kúpnej ceny. Pokiaľ sa rozhodol v spore pokračovať a iniciovať odvolacie a následne aj dovolacie konanie, bolo to len jeho vlastné rozhodnutie s vlastnou zodpovednosťou za výsledok konania, bez akejkoľvek zodpovednosti

žalovaných. Je pritom úplne právne bezvýznamné, či ho žalovaní podporovali v tomto konaní, resp. či ho uistovali o jeho práve, v konečnom dôsledku išlo len o zodpovednosť žalobcu» (bod 2.2.). Inak povedané odvolací súd v zhode s označeným rozhodnutím sp. zn. 5Cz/39/1965 posúdil hlavné a podružné príčiny, ktoré viedli k vzniku škody u žalobcu (náklady spojené s neúspechom v spore o vlastnícke právo s tretím subjektom) a na základe skutkových zistení a dokazovania dospel k záveru, že neplatný prevod vlastníctva medzi sporovými stranami nebol hlavnou príčinou škody žalobcu z nákladov iného súdneho sporu. Toto sa však udialo na pozadí skutkových a nie právnych zistení, čo primárne vytvára prekážku dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

11.11. Vzhľadom na to, že sa odvolací súd pri riešení relevantných právnych otázok neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, označenej dovolateľom, dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nevyplyva.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP

12. Žalobca v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva (aj) z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Žalobca sa v tejto časti dovolania domáhal výkladu právneho inštitútu „zjavného zneužitia práva“, uvedeného v Čl. 5 CSP, nakoľko „je nevyhnutné dovolacím súdom stanoviť jednoznačný právny názor tejto právnej otázky“. V tejto súvislosti zjednodušene tvrdil, že z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyplývalo, že konanie žalovaných nieslo znaky zjavného zneužitia práva, a preto takémuto zneužitiu práva nemala byť poskytnutá právna ochrana v zmysle Čl. 5 CSP (bod 3.3. a str. 5 dovolania žalobcu).

12.1. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

12.2. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (3Cdo/214/2018).

12.3. Žalobcom v dovolaní formulovanú právnu otázku (bod 12) odvolací súd neriešil, t.j. riadne ju nenastolil, nevysvetlil jej podstatu, nevyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy, ani nevysvetlil jej riešenie. Už z uvedeného dôvodu nebola právna otázka formulovaná dovolateľom relevantnou v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože od jej riešenia nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

12.4. V neposlednom rade najvyšší súd uvádza, že dovolateľom nastolená právna otázka (výklad „zjavného zneužitia práva“ v kontexte Čl. 5 CSP) nebola riešená odvolacím súdom (aj) preto, lebo ňou dovolateľ neargumentoval ani v rámci podaného odvolania proti prvostupňovému rozsudku. Z ustálenej praxe dovolacieho súdu (R 73/2018) pritom vyplýva, že „[d]ovolateľ môže v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, úspešne argumentovať iba tými dôvodmi, ktoré už skôr namietol v odvolaní, avšak odvolací súd tieto dôvody meritórne posúdil v jeho neprospech“. Možno preto uzavrieť, že aj z tohto dôvodu nemohla dovolateľom prezentovaná dovolacia námietka nesprávneho posúdenia veci založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

12.5. Vzhľadom na to, že žalobca v dovolaní nevymedzil právnu otázku, na ktorej založil svoje rozhodnutie odvolací súd, dospel dovolací súd k záveru, že na podklade takéhoto dovolania nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Z týchto dôvodov dovolanie žalobcu ani v tejto časti nie je procesne prípustné.

13. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu proti napadnutému odvolaciemu rozsudku, a to podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP. Nezistenie prípustnosti dovolania žalobcu malo potom za následok, že najvyšší súd nemohol rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému dovolaciemu prieskumu.

14. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.